



Република Србија  
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД  
Кзз 1423/2021  
18.01.2022. године  
Београд

**У ИМЕ НАРОДА**

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Радослава Петровића и Милене Рашић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Александра Милеуснића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу 12К. бр. 215/21 од 15.07.2021. године и Вишег суда у Лесковцу 3Кж1. бр. 256/21 од 01.09.2021. године, у седници већа одржаној дана 18.01.2022. године, једногласно је донео

**ПРЕСУДУ**

**ОДБИЈА СЕ**, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Александра Милеуснића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу 12К. бр. 215/21 од 15.07.2021. године и Вишег суда у Лесковцу 3Кж1. бр. 256/21 од 01.09.2021. године у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу поднети захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ**.

**Образложење**

Пресудом Основног суда у Лесковцу 12К. бр. 215/21 од 15.07.2021. године, окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. Кривичног законика, и осуђен је на казну затвора у трајању од 1 године и 7 месеци. Сходно члану 246а став 5. Кривичног законика од окривљеног је одузета опојна дрога хероин, нето масе 1,48 грама, која ће се након правноснажности пресуде доставити Полицијској управи Лесковац на уништење. Окривљени је обавезан да плати суду на име паушала износ од 5.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу 3Кж1. бр. 256/21 од 01.09.2021. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Лесковцу 12К. бр. 215/21 од 15.07.2021. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Александар Милеуснић, због повреде закона из члана 438. Законика о кривичном поступку и повреде закона из члана 439. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) па је на седници већа коју је одржао сходно члану 488. став 2. ЗКП и о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, док у преосталом делу нема законом прописан садржај.

Бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву за заштиту законитости указује да је у побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са образложењем да је примењен члан 55а Кривичног законика (КЗ), прописан Законом о изменама и допунама Кривичног законика који је објављен у „Службеном гласнику Републике Србије“, број 35/2019 од 21.05.2019. године, ступио на снагу 01.12.2019. године, а који се у овом случају није могао применити. Наиме, бранилац овакав свој став заснива на одредби члана 5. Кривичног законика (КЗ) којим је у ставу 1. прописано да се на учиниоца кривичног дела примењује закон који је важио у време извршења кривичног дела, а ставом 2. истог члана прописано је да уколико је после извршења кривичног дела измењен закон једном или више пута примениће се закон који је најблажи за учиниоца, па како је ретроактивна примена закона дозвољена само уколико је тај закон најблажи за учиниоца, члан 55а Кривичног законика се не може применити у конкретном случају.

Ова указивања браниоца оцењена су као неоснована из разлога што се из списка предмета утврђује да је кривично дело извршено 15.09.2020. године, а да је измена законика на коју се бранилац позива ступила на снагу 01.12.2019. године, дакле пре него што је кривично дело извршено, тако да у овом конкретном случају нема речи о ретроактивној примени закона, јер су измене закона важиле у време извршења кривичног дела.

Даље, поднетим захтевом за заштиту законитости бранилац је указао и да је окривљени морао бити ослобођен за кривично дело које му је стављено на терет јер је полицији, тужилаштву и судству познато лице „Глумац“ на кога је окривљени указао као лице од кога је набавио опојну дрогу.

Одредбом члана 246а став 3. КЗ, прописано је да учинилац дела из става 1. и 2. који је открио од кога набавља опојну дрогу може се ослободити од казне. Дакле, члан 246а став 3. КЗ, предвиђа факултативни основ за ослобођење од кажњавање за

кривично дело из става 1. и 2. члана, односно само могућност, али не и обавезу суда да у случају када окривљени открије лице од кога је набављао опојну дрогу истог и ослободи од казне за предметно дело, те подразумева и оцену суда да су испуњени услови за примену ове законске одредбе.

Полазећи од наведеног, како је окривљеном побијаним пресудама у делу одлуке о кривичној санкцији утврђена казна затвора у трајању од 1 године и 7 месеци, одмерена у границама прописаним за предметно кривично дело, то су по оцени Врховног касационог суда неосновани наводи захтева да је побијаним пресудама одлуком о кривичној санкцији у односу на кривично дело из члана 246а Кривичног законика повређен закон.

Бранилац је даље у поднетом захтеву за заштиту законитости указао да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП која представља дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости, међутим у поднетом захтеву за заштиту законитости не образлаже у чему се истакнута повреда огледа.

Одредба члана 484. ЗКП налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, обзиром да Врховни касациони суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује, па је сходно томе Врховни касациони суд оценио да захтев за заштиту законитости у овом делу нема прописан садржај.

Такође, бранилац у поднетом захтеву указује да су окривљеном повређена и ускраћена људска права и слободе у поступку зајемчена Уставом и Европским конвенцијама о заштити људских права и основних слобода и додатним Протоколима, а што је утврђено опште прихваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење и да се у случају члана 485. став 1. тачка 2) и 3) тог законика мора доставити одлука Уставног суда и Европског суда за људска права.

Како бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости није доставио одлуку Уставног суда нити Европског суда за људска права којим је утврђена повреда људских права окривљеног, то је Врховни касациони суд нашао да захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног ни у овом делу нема садржај прописан одредбом члана 484. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник**

**Председник већа – судија**

**Марија Рибарић, с.р.**

**Бата Цветковић, с.р.**

**За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић**